

Nicci French

Η ΧΑΡΗ

μετάφραση
Γωγώ Αρβανίτη

διόπτρα

Στην Κέρσι

Πρόλογος

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΕΣΚΙΣΕ τον αέρα. Δεν ήξερε αν προερχόταν από εκείνη ή από εκείνον, καθώς τα χέρια του έκαναν να σκεπάσουν το πρόσωπό του, ή αν ήταν το στρίγκλισμα των ελαστικών στην ασφαλτο καθώς το αυτοκίνητο έβγαινε από τον δρόμο. Ύστερα, σιωπή· το δέντρο κάλυψε το παρμπρίζ, η φυλλωσιά του έγινε μαύρη στο φως των προβολέων. Τριγμός μεταλλών και τα φώτα του αυτοκινήτου έσβησαν. Το κεφάλι της έσκασε με δύναμη πάνω σε κάτι, ο πόνος την κατέκλυσε με μια έκρηξη από λαμπερά χρώματα μέσα στο κρανίο της. Έγειρε λίγο το πρόσωπό της στο πλάι, άνοιξε τα μάτια και ξαναείδε χρώματα, μπλε, κόκκινο και ένα φριχτό μαβί. Μέσα στο αυτοκίνητο σιωπή. Τρόμος τη σάρωσε ξαφνικά, τρόμος πιο δυνατός από τον πόνο.

«Βοήθεια», είπε η Τζουντ στο κενό.

*

Επέστρεφαν από ένα πάρτι με το παλιό σκουριασμένο Φιάτ του Λίαμ, που οι εξωτερικοί καθρέφτες του συγκρατούνταν με κολλητική ταινία και στις απότομες ανηφόρες η μηχανή αγκομαχούσε βγάζοντας ένα ανησυχητικό κροτάλισμα. Η Τζουντ και ο Λίαμ κάθονταν μπροστά, η Γιολάντα και ο

Μπένι πίσω, αλλά ο Μπένι είχε πέσει ξερός και κοιμόταν με το στόμα ανοιχτό και το κεφάλι του γερμένο στον ώμο της Γιολάντα, που δεν άργησε κι εκείνη να αποκοιμηθεί. Η Τζουντ κοίταξε το ψηφιακό ρολόι στην κονσόλα του αυτοκινήτου: ήταν δύο μετά τα μεσάνυχτα, ωστόσο έκανε ακόμη ζέστη, ύστερα από μία ακόμα μέρα καύσωνα. Όλα έδειχναν ότι από στιγμή σε στιγμή θα ξεσπούσε μπόρα και καταρρακτώδης βροχή θα μούσκευε το κατάξερο, σκασμένο χώμα.

Ήταν ένα ζεστό καλοκαίρι. Η Τζουντ θυμήθηκε τότε που έδινε εξετάσεις στα βασικά μαθήματα, τέλη Μαΐου και αρχές Ιουνίου, με τον ήλιο να μπαίνει εκτυφλωτικός από τα μεγάλα παράθυρα, το στίλο να γλιστρά από τα δάχτυλά της, παχιές στάλες ιδρώτα στο μέτωπό της και υγρές κηλίδες στις μασχάλες της. Όλα αυτά τώρα φαινονταν σαν ένας άλλος κόσμος, πολύ μακρινός, επειδή από τα μέσα του Ιουνίου ήταν ερωτευμένη. Ζαλισμένη, αποχαυνωμένη, τρισευχισμένη από έρωτα, πιο ερωτευμένη από ποτέ. Πονούσε το κορμί της από τον έρωτα. Έκαιγε όπου την είχαν χαϊδέψει τα δάχτυλά του. Ένωθε τα χείλη της πληγωμένα. Στο πάρτι, την είχε πάρει στον κήπο και τη φιλούσε στο στόμα μέχρι που ήταν έτοιμη να πλαγιάσει στο γρασίδι μπροστά σε όλους, και τότε της ψιθύρισε: «Αργότερα», με την ανάσα του καυτή πάνω στο αφτί της. Και τώρα ήταν το «αργότερα». Θα άφηναν τη Γιολάντα στο σπίτι της, θα ξεφόρτωναν τον Μπένι στην πόρτα του και θα πήγαιναν οι δυο τους με το αυτοκίνητο στο δάσος: ο Λίαμ είχε μια κουβέρτα στο πορτμπαγκάζ. Δεν την ένοιαζε αν θα έπιανε βροχή, το αντίθετο, φανταζόταν τα κορμιά τους βρεγμένα, κολλητά το ένα στο άλλο και μια γλυκιά ανατριχίλα προσμονής διέτρεχε το κορμί της σαν ρίγος.

Του έριξε μια κλεφτή ματιά κι εκείνος ένωσε ότι τον

κοίταζε και ακούμπησε το χέρι του στον μηρό της, πάνω από το λεπτό βαμβακερό φόρεμα. Ο Λιάμ Μπερτς: κάθε άλλο παρά ο τύπος της. Ο Λιάμ δεν είχε πρόγραμμα στη ζωή του· η Τζουντ είχε. Ήθελε να γίνει γιατρός απ' όταν ήταν μαθήτρια δημοτικού και είχε δουλέψει χρόνια γι' αυτόν τον σκοπό, χωρίς να τα παρατήσει ποτέ. Είχε εξασφαλισμένη μια θέση στην ιατρική σχολή, εφόσον τα πήγαινε καλά στις εξετάσεις, πράγμα για το οποίο ήταν βέβαιη, και σε έξι εβδομάδες θα έφευγε για Μπρίστολ.

Ο Λιάμ δεν ήξερε τι θα έκανε μετά το λύκειο. Έπιαναν τα χέρια του. Μπορούσε να επισκευάσει σχεδόν τα πάντα ή να πιάσει ένα μολύβι και να δημιουργήσει με λίγες κινήσεις κάτι εκπληκτικό, ολοζώντανο. Η Τζουντ τού είχε πει ότι έπρεπε να πάει σε μια σχολή καλών τεχνών κι εκείνος είχε ανασηκώσει τους ώμους του και είχε πει κάτι σαν «θα δείξει», λες και δεν ήταν πραγματικά δική του απόφαση, λες και άφηνε απλώς τη ζωή να τον τσουλάει στην τύχη και όπου τον έβγαζε. Μπορεί να ταξίδευε, της είπε, να έφευγε από την κωμόπολη της κεντρικής Αγγλίας όπου είχε ζήσει όλη του τη ζωή με τους γονείς του και τον μικρό του αδελφό. Η Τζουντ κοίταξε το χέρι του όπως ακουμπούσε βαρύ και ζεστό στον μηρό της. Τι θα γινόταν με τους δυο τους όταν εκείνη έφευγε για το πανεπιστήμιο; Δεν είχαν μιλήσει για το μέλλον, όπως δεν είχαν μιλήσει ιδιαίτερα ούτε για το παρελθόν. Δεν ήξερε και πολλά πράγματα για την οικογένεια του Λιάμ και για τα παιδικά του χρόνια, ούτε για τις προηγούμενες σχέσεις του. Αυτό που μετρούσε ήταν το παρόν, το εδώ και τώρα, το υπέροχο μούδιασμα στο κορμί της όταν την άγγιζε, ή όταν φανταζόταν ότι την άγγιζε, και ο τρόπος του να την κοιτάζει στα μάτια και να λέει το όνομά της.

Δεν πήγαιναν στο ίδιο σχολείο. Ο Λιάμ φοιτούσε στο μεγάλο τεχνικό λύκειο στα περίχωρα της πόλης του Σροπσάιρ, όπου ζούσαν και οι δύο, ενώ η Τζουντ σε λύκειο γενικής κατεύθυνσης. Αλλά τον ήξερε εξ' όψεως, τον είχε προσέξει. Ψηλόλιγνος, με σκούρα καστανά μαλλιά που ήθελαν κούρεμα και ντυμένος με ρούχα που δεν φαινονταν ποτέ καινούρια: σκισμένα μπλουτζίν, μπλουζάκια με μυστηριώδεις σταμπωτές λέξεις, ένα περίεργο πράσινο τζάκετ που αν το φορούσε άλλος θα φαινόταν απαίσιο, αλλά σ' εκείνον ήταν τέλειο. Τον έβλεπε τα τελευταία δύο χρόνια στον δρόμο παρέα με συνομηλίκους του, να καπνίζει, να κατεβάζει μπίρες, να δείχνει πολύ μάγκας και απίστευτα περπατημένος.

Λίγες μέρες αφότου η Τζουντ είχε δώσει το τελευταίο μάθημα, της τον είχε γνωρίσει σε κάποιο πάρτι μια φίλη της. Η Τζουντ περίμενε να της πει: «Έι, Τζουντ»* και να γελάσει με την ατάκα του, όμως ο Λιάμ δεν το έκανε. Η Τζουντ περίμενε να της γυρίσει την πλάτη και να επιστρέψει στην παρέα του, όμως ο Λιάμ δεν έκανε ούτε αυτό. Της είπε ότι είχε χτυπήσει με το αυτοκίνητό του μια μικρή αλεπού και στην αρχή νόμισε ότι ήταν παιδάκι που είχε βγει τρέχοντας στον δρόμο. Ήταν ακόμη ζωντανή, κλαψούριζε σπαραχτικά και γρήγορα είχαν μαζευτεί ένα σωρό περίεργοι για να δουν τι έτρεχε. Είχε αναγκαστεί να τη σκοτώσει, είπε, με ένα χτύπημα στο κεφάλι, με πέτρα που ξεκόλλησε από το πεζοδρόμιο, και μετά να πάει να την πετάξει στο δάσος. Είχε κουβαλήσει αγκαλιά την αλεπού σχεδόν μισή ώρα, ήταν ζεστή και μύριζε άσχημα. Ήταν λιγάκι μαστουρωμένος. Οι κόρες των ματιών του ήταν διεσταλμένες, το βλέμμα του σκοτεινό, τα μάτια του σχεδόν μαύρα στο μισοσκόταδο. Της

* “Hey, Jude”, τίτλος τραγουδιού των Beatles. (ΣΤΜ)

είχε κάνει εντύπωση το πόσο προσιτός φαινόταν, πόσο νέος. Σχεδόν... σχεδόν *συνηθισμένος*. Ένα ακόμα όμορφο αγόρι.

Τις πρώτες εβδομάδες ο Λιάμ ήταν ένα υπέροχο μυστικό που κρατούσε για τον εαυτό της. Δεν είπε τίποτα στις φίλες της, δεν ήθελε να δει βλέμματα αποδοκιμασίας ή ν' ακούσει σχόλια που θα έκαναν το γεγονός να φανεί ασήμαντο ή πολύ σημαντικό ή άξιο απορίας. Δεν ήθελε να μάθει ότι κάποια από αυτές είχε πάει μαζί του ή ήξερε κάποια που είχε πάει ή είχε ακούσει διάφορα γι' αυτόν, όπως ότι ήταν παράτολμος ή ότι είχε ξαφνικές αναίτιες εκρήξεις θυμού. Δεν ήθελε ν' ακούσει κανέναν να λέει: «Πρόσεχε μ' αυτόν». Εξακολουθούσε να διστάζει. Αυτή και ο Λιάμ πήγαιναν μαζί σε πάρτι, όπως απόψε, και χτες είχαν περάσει τη μέρα τους στο ποτάμι παρέα με φίλους. Εκεί, η Τζουντ μίλησε στη Ρόζι, ξαπλωμένη ανάσκελα στο ψηλό χορτάρι της όχθης του ποταμού και κοιτάζοντας τον ουρανό. Αλλά δεν το είχε πει στους γονείς της. Ήξερε ότι θα τρόμαζαν με τον Λιάμ, που κάπνιζε χόρτο, έπαιρνε χάπια, φαινόταν σαν άπλυτος καμιά φορά και δεν θα πήγαινε στο πανεπιστήμιο. Ίσως να την έλκυε ακριβώς αυτό: ένα αγόρι που δεν θα ενέκριναν οι γονείς της. Είτε έτσι είτε αλλιώς, εκείνη θα έφευγε για το Μπρίστολ τον Σεπτέμβριο. Ο Λιάμ ήταν το «μεταξύ» της, το καλοκαίρι της, η απόδρασή της.

«Μου έρχεται εμετός», είπε η Γιολάντα από τις πίσω θέσεις του αυτοκινήτου, μισοκοιμισμένη.

«Κατέβασε το τζάμι», είπε ο Λιάμ.

«Θα κάνω εμετό».

«Όχι στο αμάξι μου. Δεν θα κάνεις».

«Σε λίγο φτάνουμε στο σπίτι σου», είπε η Τζουντ. «Πες μας αν χρειαστεί να σταματήσουμε, όμως».

Μα η Γιολάντα δεν απάντησε, την ξαναπήρε ο ύπνος.

Ροχάλισε κιόλας. Ακούστηκε ένα γουργουρητό κι ύστερα ένα γρύλισμα.

Η Τζουντ αισθανόταν κι αυτή λίγο ζαλισμένη. Ο Λίαμ είχε πει πολύ και είχε πάρει ποιος ξέρει τι άλλο. Ευτυχώς η διαδρομή με το αυτοκίνητο ήταν σύντομη. Σκόρπιες χοντρές σταγόνες βροχής άρχισαν να σκάνε στο παρμπρίζ. Άπλωσε το χέρι της για να χαϊδέψει το πρόσωπό του και ένιωσε τα χείλη του να τεντώνονται σε ένα χαμόγελο.

Και μετά: «Ω, γαμώ το!» είπε ή μάλλον φώναξε ο Λίαμ.

Επειδή ο δρόμος μπροστά τους έστριβε απότομα, αλλά το αυτοκίνητο, χωρίς να κόψει ταχύτητα, συνέχισε ευθεία, έξω από την ασφαλτο, πάνω στο δέντρο. Σε τρομακτικά αργή κίνηση. Με τρομακτική διαύγεια, γραμμή προς την καταστροφή, προς έναν κόσμο που δεν θα ήταν ποτέ ξανά ο ίδιος.

Μια κραυγή έσκισε τον αέρα.

*

Η Τζουντ δεν μπορούσε να καταλάβει προς τα πού ήταν στραμμένη. Το κεφάλι της κουδούνιζε από τον πόνο, πρώτα η μία πλευρά, έπειτα η άλλη. Η Γιολάντα έκλαιγε με σπαρακτικά αναφιλητά κάπου πίσω. Ο Μπένι δεν έβγαζε άχνα.

«Χτύπησες;» είπε με αγωνία ο Λίαμ μες στο σκοτάδι.

«Δεν μπορώ να δω». Η Τζουντ σήκωσε το χέρι της και ψηλάφισε το πρόσωπό της. Ήταν ζεστό και κολλούσε. «Έχω αίματα», είπε.

«Μπορείς να βγεις από το αυτοκίνητο;» είπε ο Λίαμ.

«Δεν ξέρω. Γιολάντα; Μπένι; Είστε καλά; Τι έγινε; Τι θα γίνει τώρα;»

Ο Λίαμ βγήκε, ήρθε από τη δική της πλευρά του

αυτοκινήτου και τη βοήθησε να βγει κι εκείνη. Δεν μπορούσε να σταθεί όρθια, τα πόδια της έτρεμαν πάρα πολύ και την έβαλε να καθίσει στο χορτάρι της όχθης. Η Τζουντ διέκρινε το χλωμό πρόσωπό του. Ο Λίαμ ξαναγύρισε στο αυτοκίνητο για τη Γιολάντα, που βγήκε μόνη της, έκανε μερικά βήματα παραπατώντας κι άρχισε να ξερνάει με δυνατούς σπασμούς πάνω στον δρόμο. Η Τζουντ άκουσε το πλατσούρισμα του εμετού.

Έπιασε βροχή. Άκουγε τον Λίαμ να μιλάει στον Μπένι.

«Αναπνέει;»

«Ναι, αναπνέει. Αλλά χρειάζεται βοήθεια. Θα τηλεφωνήσω».

«Είναι απαραίτητο;»

Ο Λίαμ ήρθε και έσκυψε μπροστά της, σκούπισε το αίμα από το πρόσωπό της με την άκρη της μπλούζας του. Ήταν εντυπωσιακά ήρεμος, σχεδόν ανέμελος. «Όλα θα πάνε καλά, δεν είναι τίποτα».

Δάκρυα και σταγόνες βροχής τρυπούσαν το πρόσωπό της. Αισθανόταν τη γλώσσα της πρησμένη. «Είναι εφιάλτης».

Ο Λίαμ μιλούσε στο κινητό του. Πώς μπορούσε να είναι τόσο ήρεμος; Η Τζουντ έσκυψε μπροστά κρατώντας το πρόσωπό της με τα δυο της χέρια. Άκουγε το κλάμα της Γιολάντα, τον άνεμο να σφυρίζει στα δέντρα και κάπου πιο πέρα μέσα στο υγρό σκοτάδι μια κουκουβάγια.

Κι ύστερα, από πολύ μακριά, ήχο σειρήνας.

*

Πρώτο έφτασε το ασθενοφόρο και ύστερα από λίγα λεπτά ένα περιπολικό, ύστερα κι άλλο. Δυνατό γαλάζιο φως αναβόσβηνε

φωτίζοντας το δέντρο, το βουλιαγμένο καπό του αυτοκινήτου που ήταν καρφωμένο στον κορμό του και τα πανιασμένα, έντρομα πρόσωπα των επιβατών. Οι διασώστες έβαλαν τον Μπένι σ' ένα φορείο κι εκείνος άνοιξε επιτέλους τα μάτια του.

«Αφήστε με!» είπε. «Τι συμβαίνει;»

Μια γυναίκα είχε σκύψει πάνω από την Τζουντ, της μιλούσε, αλλά η Τζουντ δεν καταλάβαινε τι της έλεγε. Μες στο κεφάλι της είχε μια τρομακτική βοή. Άκουσε, όμως, τι είπε στον Λίαμ ένας αστυνομικός: τον ρώτησε αν ήταν δικό του το αυτοκίνητο.

Ο Λίαμ απάντησε ότι ήταν δικό του. Η Τζουντ σήκωσε το κεφάλι κι εκείνος την κοίταξε και της χαμογέλασε. Σαν να ήταν ένα αστείο όλο αυτό, σκέφτηκε η Τζουντ. Δες και τίποτε από όλα αυτά δεν είχε σημασία· έτσι για την πλάκα.

Τον ρώτησαν αν οδηγούσε αυτός, αν είχε πει, αν φορούσαν όλοι ζώνες ασφαλείας. Του είπαν πως θα του έκαναν αλκοτέστ.

Η Τζουντ είδε τον Λίαμ να ανασηκώνει αδιάφορα τους ώμους του. Γαλάζιο φως αναβόσβηνε πάνω στο πρόσωπό του. Όλα έγιναν πάλι συγκεχυμένα, ώσπου είδε να οδηγούν τον Λίαμ προς την ανοιχτή πίσω πόρτα ενός από τα περιπολικά. Εκείνος γύρισε το κεφάλι, την κοίταξε, σήκωσε το χέρι του κι έκανε μια κίνηση σαν αποχαιρετισμό.

*

Κι αυτό ήταν πραγματικά το τέλος. Το τέλος του Λίαμ και της Τζουντ, της ευφρόσυνης αγωνίας της πρώτης αγάπης, το τέλος του καλοκαιριού, το τέλος της παιδικής της ηλικίας.

Η Τζουντ έμεινε δύο μέρες στο νοσοκομείο. Είχε χτυπήσει

στο κεφάλι και οι γιατροί ήθελαν να την έχουν υπό παρακολούθηση. Είχε σπάσει τη μύτη της, αλλά ένας νεαρός γιατρός τη διαβεβαίωσε ότι θα επουλωνόταν χωρίς να της αφήσει σημάδι. Είχε ένα σκίσιμο στο μέτωπό της που χρειάστηκε δώδεκα ράμματα. Την άλλη μέρα μετά το ατύχημα δεν αναγνώριζε το πρόσωπό της στον καθρέφτη· πρησμένο, γεμάτο ράμματα και μώλωπες, μπλαβιά, καφετιά και πρασινωπά μπαλώματα.

«Θα μπορούσες να είχες σκοτωθεί», είπε η μητέρα της.

«Πώς σου ήρθε να μπεις σε αυτοκίνητο που οδηγούσε ένας μεθυσμένος;» είπε ο πατέρας της.

Οι γονείς της αντάλλαξαν ματιές και άρχισαν τις ερωτήσεις για τον Λίαμ. Ποιος ήταν; Από πού τον ήξερε; Γιατί μπήκε στο αυτοκίνητό του;

Η Τζουντ μόρφασε. «Απλώς ένα αγόρι απ' την παρέα» είπε.

Ένα αγόρι. Το αγόρι της. Του τηλεφωνούσε και δεν το σήκωνε. Του έστειλε μήνυμα, αρκετά μηνύματα, του έλεγε ότι ήταν ανάγκη να τον δει και της απάντησε ότι τα πράγματα ήταν λίγο ζόρικα, αλλά να μην ανησυχεί γι' αυτόν. Ήταν εντάξει. Κατά πάσα πιθανότητα δεν θα έκανε φυλακή, μόνο κοινωνική υπηρεσία. «Ταξιδιωτικά σχέδια αναβάλλονται», της έγγραψε.

Φυλακή. Η λέξη τής έφερε ταραχή.

Όταν βγήκε από το νοσοκομείο, πήγε στο σπίτι του. Μόλις άνοιξε η πόρτα, τη χτύπησε ένα κύμα πανικού και έξαψης βλέποντας μπροστά της τον Λίαμ, αλλά μετά κατάλαβε ότι δεν ήταν αυτός. Ήταν κάποιος που του έμοιαζε πάρα πολύ, αλλά μικρότερος σε ηλικία, λιγότερο σχηματισμένος, λιγότερο σίγουρος για τον εαυτό του. Της είπε ότι ήταν ο Ντέρμοτ,

ο μικρός αδελφός του Λίαμ. Της είπε ότι ο Λίαμ δεν ήταν εκεί, ότι δεν ήταν κανείς στο σπίτι. Εκτός από εσένα, φυσικά, του είπε η Τζουντ κι αυτός κοκκίνισε. Τον ρώτησε αν ήταν καλά ο Λίαμ και ο Ντέρμοτ της απάντησε ότι ήταν εντάξει, λίγο ταραγμένος μόνο.

Η Τζουντ κοίταξε το αγόρι – πόσο να ήταν; Δεκαπέντε; Δεκάξι; – και του ζήτησε να πει στον αδελφό του ότι ήθελε να τον δει. Όχι, διόρθωσε αμέσως μετά: ότι *ήταν ανάγκη* να τον δει. Και συμπλήρωσε μ' ένα τρέμουλο στη φωνή της ότι αυτό που συνέβαινε δεν ήταν σωστό. Σε παρακαλώ, είπε. Σε παρακαλώ. Η λέξη απέμεινε μετέωρη. Ο αδελφός του Λίαμ κοίταξε για λίγα δευτερόλεπτα την Τζουντ σαν να ήθελε να πει κάτι, αλλά τελικά κούνησε απλώς καταφατικά το κεφάλι του και η Τζουντ τού γύρισε την πλάτη και έφυγε.

Για αρκετές ημέρες, καθόταν άπραγη στο σπίτι, στον καναπέ, βλέποντας τηλεόραση, με κουβέρτα στα πόδια της παρά τη ζέστη, με έναν δυνατό παλμικό πόνο στο κεφάλι της και τις μελανιές στο πρόσωπό της να γίνονται σταδιακά από μπλαβιές κίτρινες. Φίλες έρχονταν να τη δουν, αναφωνούσαν ταραγμένες πόσο φριχτό ήταν αυτό που είχε συμβεί. Η Τζουντ προσπαθούσε να χαμογελάει, προσπαθούσε να μιλάει. Της έφεραν λουσινόν σώματος και σπιτικά μπράουνις που είχαν φτιάξει οι ίδιες. Η Ρόζι τής έφερε ένα πελώριο φυτό εσωτερικού χώρου για να το πάρει μαζί της όταν έφευγε για το πανεπιστήμιο, το οποίο μαράθηκε μέσα σε μία εβδομάδα.

Το ατύχημα ήταν σαν ένας κακόγουστος εφιάλτης, από τον οποίο η Τζουντ θυμόταν μόνο αποσπάσματα. Ο Λίαμ ήταν μια μορφή σε ένα όνειρο που όλο και ξεθώριαζε. Κάποιες φορές ξυπνούσε προτού ξημερώσει και συνειδητοποιούσε ότι έκλαιγε στον ύπνο της.

Βγήκαν τα αποτελέσματα των εξετάσεων και ήταν καλύτερα απ' ό,τι περίμενε. Θα πήγαινε στο Μπρίστολ και θα γινόταν γιατρός. Η ζωή της δεν είχε χάσει τον ρου της.

Η ζωή του Λιάμ ακόμη δεν είχε βρει τον δικό της. Ο Μπένι τής είπε ότι ο Λιάμ δεν τα είχε πάει καθόλου καλά στις εξετάσεις. «Το ήξερε, φυσικά», συμπλήρωσε, λες και ήταν κάποια παρηγοριά. «Και σιγά μην τον νοιάζει. Ξέρεις πώς είναι ο Λιάμ».

Πώς ήταν ο Λιάμ;

Επί εβδομάδες η Τζουντ τον σκεφτόταν όλη μέρα και μετά, σιγά σιγά, έγινε λίγο πιο εύκολο να μην τον σκέφτεται τόσο πολύ.

Στο κάτω κάτω, ήταν μόνο τρεις μήνες από τη ζωή της: τρεις έντονοι, μεθυστικοί μήνες που είχαν κάψει ένα κομμάτι από τη ζωή της και είχαν αφήσει μια τρύπα.

Λίγο προτού φύγει για το Μπρίστολ, τον είδε στον δρόμο με ένα κορίτσι. Περπατούσαν σε αρκετή απόσταση μπροστά της μα θα τον αναγνώριζε οπουδήποτε: το ψηλό αγόρι με το σκισμένο μπλουτζίν· τα μεγάλα χαλαρά βήματά του, σαν να βαριόταν ακόμα και να σηκώσει το πόδι του· τα σκούρα καστανά, αχτένιστα μαλλιά. Την πήραν τα κλάματα, χοντρά δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της, που δεν είχαν πια μελανιές, και κατέληγαν σαν ρυάκια στις γωνίες των χειλιών της. Δεν δοκίμασε καν να τρέξει να τον προλάβει· έκανε μεταβολή και απομακρύνθηκε προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Πίστεψε ότι δεν θα τον ξανάβλεπε ποτέ.

ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ νυχτερινή βάρδια. Η Τζουντ είχε κληθεί πολλές φορές στο ισόγειο στα επείγοντα: Τρεις γυναίκες άνω των ογδόντα, μία άνω των ενενήντα. Οι τρεις από πτώση. Μία την είχαν φέρει λιπόθυμη. Δύο ήταν σχεδόν σε πλήρη σύγχυση. Στην πτέρυγα τα πράγματα ήταν ήσυχα. Όχι κυριολεκτικά ήσυχα. Μια ασθενής με άνοια φώναζε τη μητέρα της ξανά και ξανά. Ένας άλλος ξυπνούσε κάθε τόσο, φώναζε κάτι ακατανόητο, με φοβερή ένταση, ξανακοιμόταν και ύστερα από λίγο πεταγόταν ξανά, φωνάζοντας τα ίδια τρομακτικά λόγια. Η Τζουντ είχε δώσει οδηγίες στην αδελφή νοσοκόμα της βάρδιας για τη φαρμακευτική αγωγή του και αποφάσισε να την αφήσει ως είχε προς το παρόν.

Πριν από χρόνια είχε διοριστεί στα Επείγοντα Περιστατικά ενός νοσοκομείου στο νότιο Λονδίνο. Συνάδελφοί της που είχαν κάνει την ίδια δουλειά έλεγαν ότι απολάμβαναν την αδρεναλίνη, την αίσθηση του να μην ξέρεις τι θα κληθείς να κάνεις μέσα στα επόμενα πέντε λεπτά. Η Τζουντ δεν το είχε νιώσει ποτέ· καμία ιδιαίτερη έκταση στην αντιμετώπιση περιστατικών από καβγάδες μεθυσμένων, ατυχήματα μεθυσμένων, τρακαρίσματα μεθυσμένων. Τους τακτοποιούσες και τους έστελνες σπίτι τους. Ή δεν μπορούσες να τους τακτοποιήσεις εσύ και τους προωθούσες σε κάποιον άλλον. Και σε

κάποιες φριχτές περιπτώσεις είχες να κάνεις με αιμόφυρτους νεκρούς ή ετοιμοθάνατους κι αυτό ήταν κάτι που η Τζουντ δεν το συνήθισε ποτέ.

Όταν επέλεξε ως ειδικότητα τη γηριατρική, οι φίλοι της απόρησαν. Δεν την έπιανε κατάθλιψη; Όχι, καθόλου. Έκανε ό,τι και οι άλλοι γιατροί, έβγαζε διαγνώσεις, συνταγογραφούσε φάρμακα, έγραφε εξετάσεις. Με τη μόνη διαφορά ότι κάποιες φορές ένιωθε και σαν γιατρός παλαιότερης εποχής, όταν το μόνο που μπορούσε να κάνει για μερικούς ασθενείς της ήταν να κάθεται, να τους κρατάει το χέρι, να τους μιλάει, να τους ακούει, να είναι κοντά τους. Πίσω απ' όλα, πίσω απ' τη μάσκα των γηραιών, ήταν διασκεδαστικοί, μπερδεμένοι και τα είχαν κάνει θάλασσα στη ζωή τους όπως κάθε άνθρωπος. Κάθε φορά που έστελνε έναν ασθενή της στο σπίτι του σε καλύτερη κατάσταση από αυτή που της τον είχαν φέρει, χωρίς να πονάει πια ή ικανό να περπατήσει χωρίς υποστήριξη, η Τζουντ το αισθανόταν σαν νίκη.

Κοίταξε την ώρα στο κινητό της. Η ενενηντατετράχρονη θα ήταν τώρα στο Ακτινολογικό. Η Τζουντ κράτησε μια νοερή σημείωση να ελέγξει, προτού σχολάσει, την κατάσταση της ασθενούς. Μετά νευρίασε με τον εαυτό της και κράτησε μια κανονική σημείωση. Οι νοερές σημειώσεις ήταν ανώφελες.

Κοίταξε τον πίνακα στον τοίχο δίπλα από τον σταθμό των νοσηλευτών. Δεν υπήρχε κάτι που να μην είχε διεκπεραιώσει. Πήγε στη νοσοκόμα υπηρεσίας πίσω από το γραφείο και τη ρώτησε αν είχε τηλεφωνήσει κανείς από τα Επείγοντα.

Η νοσοκόμα ένευσε αρνητικά. «Είναι απαράδεκτοι. Ποτέ δεν ενημερώνουν. Ούτε τηλεφωνούν αν τους πάρεις και δεν τους βρεις». Χτύπησε το δάχτυλό της πάνω στο γραφείο. «Εκτός και αν θέλουν αυτοί κάτι».

«Εμένα μου λες;» είπε η Τζουντ. «Ξέρω».

Τα παράπονά τους για την αδιαφορία και την υπεροψία άλλων τμημάτων ήταν ο κοινός παρονομαστής τους.

«Κάποιος σε ζήτησε», είπε η νοσοκόμα.

«Κράτησες το τηλέφωνό του;»

«Όχι, εννοώ πέρασε από δω. Ήρθε εδώ. Ζήτησε να σε δει».

«Από ποιο τμήμα;»

«Δεν νομίζω ότι είναι από το νοσοκομείο. Του είπα ότι έχεις δουλειά. Είπε ότι θα περιμένει κάτω».

Η Τζουντ παραξενεύτηκε. Ποιος θα ερχόταν να τη δει στη δουλειά της; Νυχτιάτικα;

«Περίεργο. Ήταν κάτι σοβαρό;»

Η νοσοκόμα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Δεν νομίζω. Είπε μόνο ότι θα περιμένει. Δεν φαινόταν να βιάζεται. Είναι κάτω, στην υποδοχή».

Η Τζουντ κοίταξε το ρολόι στον τοίχο. Έξι και τριάντα. Άλλη μισή ώρα, αλλά αυτό ήταν συχνά το κομμάτι της βάρδιας με την περισσότερη δουλειά. Εκτός από τα τρέχοντα, είχε να κάνει και την προετοιμασία για να παραδώσει στον αντικαταστάτη της και μετά να παραδώσει κανονικά. Και υπήρχαν φορές που κάποιος εκδικητικός θεός τής έστελνε ένα δύσκολο περιστατικό πάνω που ήταν έτοιμη να σχολάσει. Η γριά κυρία που την είχαν φέρει λιποθύμη αποδείχτηκε ένα από αυτά τα περιστατικά. Εγκεφαλικό επεισόδιο, αλλά η γυναίκα έπασχε από υποκείμενα νοσήματα και η Τζουντ, ύστερα από μια ασαφή και ατελέσφορη συνομιλία με τη συνοδό της ασθενούς, μια εξέταση χωρίς συγκεκριμένο αποτέλεσμα και μια σειρά τηλεφωνήματα, ξανακοίταξε την ώρα και ήταν ήδη επτά και είκοσι.

Μπήκε στο μικρό γραφείο όπου είχε το πανωφόρι, την τσάντα και τα κλειδιά της και, όπως έκανε πάντα, έμεινε λίγα λεπτά εκεί για να βάλει τις σκέψεις της σε τάξη. Μήπως της είχε ξεφύγει κάτι; Όχι, δεν είχε παραλείψει τίποτα.

Έβγαλε το κινητό της, το κοίταξε, ανοιγόκλεισε τα μάτια της. Έβλεπε μια αμυδρή αύρα γύρω από τη συσκευή, σαν λάμψη. Το πάθαινε καμιά φορά και από την κούραση, αλλά συνήθως δεν ήταν η κούραση. Συνήθως ήταν προάγγελος ημικρανίας. Αλλά δεν της συνέβαινε σχεδόν ποτέ κατά τη διάρκεια της δουλειάς, λες και ο εγκέφαλός της περίμενε από ευγένεια να διεκπεραιώσει η Τζουντ όλα όσα έπρεπε να κάνει. Της έδινε τον χρόνο να φτάσει στο σπίτι και τότε άρχιζε ο πονοκέφαλος. Τα παυσίπονα συνήθως τον σταματούσαν, αρκεί να τα έπαιρνε εγκαίρως. Άνοιξε να δει τα μηνύματα.

Αυτή και ο Νατ είχαν να προετοιμάσουν έναν γάμο και η Τζουντ συχνά ευχόταν να πήγαιναν απλώς στο ληξιαρχείο με δύο φίλους για μάρτυρες. Όμως ο Νατ είχε πει ότι ήταν μια εξαιρετική αφορμή για πάρτι και ότι η μητέρα του δεν θα του το συγχωρούσε ποτέ αν δεν έκανε έναν καθωσπρέπει γάμο, κι από εκεί και πέρα το όλο πράγμα είχε εξαπλωθεί σαν μύκητας. Τους πήρε μήνες ώσπου να καταλήξουν στον ιδανικό χώρο και, αφού κατέληξαν, προέκυψε το κέτερινγκ, τα λουλούδια, οι προσκλήσεις και, πάνω σε όλα αυτά, το φόρεμα. Όταν ξεκίνησε να σκέφτεται το συγκεκριμένο ζήτημα, η επαπειλούμενη ημικρανία έστειλε μια μικρή προειδοποιητική σουβλιά πόνου στο κεφάλι της. Δεν φορούσε ποτέ μακριά φορέματα ούτε τακούνια· φορούσε ανδρικά κοστούμια από καταστήματα με μεταχειρισμένα, αθλητικές φόρμες, μπλουτζίν, αρβυλάκια, σανδάλια, μπαλαρίνες και γενικά ό,τι την έκανε να αισθάνεται ευκίνητη και έτοιμη για μια γρήγορη

απόδραση. Αλλά ο Νατ στραβομουτσούνιασε όταν του το είπε κι ύστερα γέλασε νευρικά και προσπάθησε να το ρίξει στο αστείο. Ο Νατ την ήθελε ντυμένη νύφη. Ο Νατ περίμενε να δει μια Τζουντ σε απαλή εστίαση, να φοράει κάτι παστέλ και πολύ θηλυκό, κοιτάζοντάς τον τρυφερά στα μάτια και λέγοντάς του: «Δέχομαι».

Η Τζουντ ένιωθε ενοχές όταν παραπονιόταν, έστω και από μέσα της. Ο Νατ έκανε όλη τη δύσκολη δουλειά. Μόνο αραιά και πού της ζητούσε να διαλέξει. Θα προτιμούσε αυτό ή εκείνο; Αυτό το φαγητό; Εκείνο το κρασί; Αυτή τη διακόσμηση;

Χτύπησε το κινητό της. Ήξερε ποιος ήταν προτού καν το κοιτάξει. Όταν δούλευε νύχτα, ήταν λες και εκείνη και ο Νατ υπήρχαν σε διαφορετικές χρονικές ζώνες κι ας ζούσαν μαζί. Η Τζουντ γύριζε σπίτι κατάκοπη, την ώρα που ο Νατ έφευγε για το γραφείο του στο Λάμπεθ, όπου εργαζόταν ως στέλεχος μιας υπηρεσίας προγραμμάτων δημόσιας υγείας. Και υπήρχαν φορές που δεν τον προλάβαινε καν.

«Καλημέρα», είπε.

«Είχαμε κανένα δράμα;»

«Τα συνηθισμένα».

Τα συμβάντα της νύχτας ξεθώριαζαν ήδη στο μυαλό της, έτσι όπως όταν ξυπνούσε από βαθύ ύπνο και έσβηναν αργά οι αναμνήσεις των ονείρων που είχε δει.

«Θα συναντηθούμε για πρωινό; Εγώ μπορώ να ξεκινήσω σε πέντε λεπτά».

«Τέλεια. Στο συνηθισμένο μέρος λοιπόν».

Κανονικά, η Τζουντ έφευγε από το νοσοκομείο από την πλαϊνή είσοδο, αλλά όταν έφτασε στο ισόγειο κατευθύνθηκε προς την κεντρική.

Στον χώρο υποδοχής υπήρχαν αρκετοί άνθρωποι. Άλλοι καθιστοί, άλλοι συγκεντρωμένοι σε ομάδες, μιλούσαν, διάβαζαν, περίμεναν.

«Άλλαξες», είπε μια φωνή. «Και παρ' όλα αυτά φαίνεσαι ολόιδια».

Η Τζουντ είχε ξεχάσει ότι κάποιος την περίμενε στο ισόγειο.

Γύρισε το κεφάλι της και τον είδε: ψηλός, στην ηλικία της, σκούρα καστανά, αχτένιστα μαλλιά, γένια, μάτια σχεδόν μαύρα. Φορούσε μπλουτζίν και ένα φθαρμένο γκριζο τζάκετ. Στον λαιμό του είχε τυλιγμένο ένα πολύχρωμο βαμβακερό φουλάρι.

«Δύσκολα σε βρίσκει κανείς», της είπε.

Δεν τον αναγνώρισε.

Αλλά μετά τον αναγνώρισε.

«Πλάκα μου κάνεις», είπε και ένα χαμόγελο άρχισε να σχηματίζεται στα χείλη της.

Ήταν ο Λιάμ.

2

«ΕΙΣΑΙ ΓΙΑΤΡΟΣ». Ο Λίαμ χαμογέλασε μ' εκείνο το γλυκό, αργό χαμόγελό του και το παρελθόν επέστρεψε μεμιάς, τόσο καθαρά, που η Τζουντ το ένιωσε στα σωθικά της.

Κοίταξε γύρω της σαν να είχε ανάγκη να επιβεβαιώσει ότι ήταν αλήθεια, ότι αυτή ήταν πράγματι γιατρός και βρισκόταν πράγματι σ' ένα νοσοκομείο.

«Ναι, είμαι γιατρός. Πάνω κάτω».

«Αυτό που ήθελες πάντοτε».

Της ήταν αδύνατον να πιάσει ψιλή κουβεντούλα με το φάντασμα από το παρελθόν της.

«Πίστευα ότι δεν θα σε ξανάβλεπα ποτέ».

«Καταλαβαίνω», είπε αργά ο Λίαμ. «Δηλαδή, όχι εντελώς. Ήταν μεγάλο μπέρδεμα».

Η Τζουντ τον κοίταξε και απέμεινε να τον κοιτάζει. Δεν ήξερε τι να του πει.

«Πάμε για έναν καφέ;» της πρότεινε. «Εκτός κι αν έχεις να πας κάπου».

«Θα πήγαινα σπίτι. Είναι η ώρα που πέφτω για ύπνο».

«Έναν ντεκαφεϊνέ, τότε;»

Η Τζουντ κούνησε το κεφάλι της και χαμογέλασε. «Τίποτα δεν μπορεί να με κρατήσει ξύπνια ύστερα από μια νυχτερινή βάρδια. Ναι, θα έπινα έναν καφέ».

Έφυγαν από το νοσοκομείο, διέσχισαν την οδό Γουαϊ-τσάπελ και η Τζουντ έστριψε στην Μπρικ, όπου είχε ανοίξει πρόσφατα μια μικρή καφετέρια με αναπαυτικές πολυθρόνες και ρουστίκ ξύλινα τραπεζάκια. Ξάφνου θυμήθηκε τον Νατ, που θα ερχόταν να τη συναντήσει στο νοσοκομείο για να φάνε μαζί πρωινό· ήλπιζε να μην έχει ξεκινήσει ήδη. Έβγαλε το κινητό της και του έστειλε μήνυμα: *Συγγνώμη! Επείγον περιστατικό. Πρωινό άκυρο. Τα λέμε το βράδυ.*

Κάθισαν ο ένας απέναντι στον άλλο στο τραπέζι. Ήταν πάρα πολύ περίεργα, η Τζουντ ένιωθε παραζαλισμένη.

«Θα φας πρωινό;» τον ρώτησε. «Αβγά ή κάτι άλλο;»

Ο Λιάμ ένευσε αρνητικά και παρήγγειλε και για τους δυο τους καφέ. Η Τζουντ ξέχασε εντελώς την πείνα της. Μέχρι να ετοιμάσει η νεαρή στο μπαρ τους καφέδες τους, η Τζουντ και ο Λιάμ απλώς κοιτάζονταν χωρίς να μιλάνε. Η σιωπή δεν ήταν ούτε παράξενη ούτε αμήχανη.

Όταν έφτασε η παραγγελία τους, η Τζουντ έβγαλε από την τσέπη της ένα κουτάκι, πήρε από μέσα δύο ροζ χάπια και τα κατάπιε με την πρώτη γουλιά από τον καφέ της. Ο Λιάμ την κοίταξε ερωτηματικά.

«Παυσίπονα. Προληπτικά. Ημικρανία. Καμιά φορά τα χάπια τη σταματάνε».

«Δεν πάθαινες ημικρανίες παλιά, έτσι δεν είναι;»

«Όχι. Άρχισαν λίγο μετά το...» Σταμάτησε. Από το τρακάρισμα· τότε είχαν αρχίσει οι ημικρανίες. «Το παθαίνω συχνά. Τα χρώματα γίνονται παράξενα και πρέπει να μείνω κάποιες ώρες ξαπλωμένη».

«Ούτως ή άλλως, συγχαρητήρια», είπε ο Λιάμ σηκώνοντας την κούπα του στην υγεία της.

«Για ποιο πράγμα;»

«Για τον γάμο σου στο άμεσο μέλλον».

«Αυτό πώς το έμαθες;»

«Κάποιος μου το είπε. Όταν προσπαθούσα να σε εντοπίσω».

Η Τζουντ γέλασε. «Να με εντοπίσεις; Τι είσαι, ιδιωτικός ντετέκτιβ;»

«Παλιός φίλος». Ρούφηξε μια γουλιά από τον καφέ του. «Γιατρός, λοιπόν, όπως έλεγες πάντοτε ότι θα γίνεις. Τα κατάφερες».

Η Τζουντ ένωσε έναν κόμπο στον λαιμό της. Είχε πιστέψει ότι δεν θα ξανάβλεπε ποτέ τον Λίαμ, όμως όλα αυτά τα χρόνια φανταζόταν καμιά φορά ότι τον συναντούσε τυχαία: σε ένα λεωφορείο, στον δρόμο, μέσα στον κόσμο ή κάνοντας περίπατο στους λόφους Κλι κοντά στο σπίτι των γονιών της στο Σροποσίρ. Επειδή υπήρχαν πράγματα που ήθελε να του πει, που ήθελε να του τα πει εδώ και πάνω από μία δεκαετία και τώρα που είχε φτάσει πραγματικά η στιγμή δεν ήξερε πώς να ξεκινήσει.

«Εγώ θα έπρεπε να είχα εντοπίσει *εσένα*», είπε διστακτικά. «Ξέρω ότι...» Σταμάτησε. «Δεν το ξέχασα ποτέ».

Ο Λίαμ έσμιξε τα φρύδια του, σαν να το σκεφτόταν. Όταν μίλησε, δεν ήταν θυμωμένος, ούτε καν λυπημένος. Το ύφος του ήταν στοχαστικό, σαν να μιλούσε για κάποιον άλλο.

«Έκανα κάποιες επιλογές», είπε. «Όχι πάντα καλές. Θα είχες μάθει, φαντάζομαι, ότι εκτός των άλλων είχα πατώσει στις σχολικές εξετάσεις».

«Λυπάμαι».

«Δεν πειράζει. Συμβαίνουν αυτά. Τώρα τα πράγματα πάνε καλύτερα, σε γενικές γραμμές. Έχω κάποια ζητήματα που πρέπει να τακτοποιήσω, αλλά είμαι εντάξει». Σώπασε προς

στιγμήν κι αμέσως μετά χαμογέλασε – όχι ειρωνικά ούτε μ' εκείνο το γεμάτο νόημα μισό χαμόγελό του, αλλά με ένα χαμόγελο που μεταμόρφωσε το πρόσωπό του και τον έκανε να φανεί πιο νέος. «Έχω ένα παιδί», είπε. «Τον Άλφι. Ένός έτους».

Η Τζουντ ανοιγόκλεισε τα μάτια της. «Ουάου. Έναν γιο! Σου μοιάζει;»

«Έτσι μου λένε. Κρίμα το παιδάκι».

«Τι καλά». Της ήρθε να κλάψει, χωρίς να ξέρει γιατί. Αντί να κλάψει, χαμογέλασε.

«Ναι, είναι», είπε ο Λίαμ.

Η Τζουντ πήρε μια βαθιά αναπνοή. «Θέλω να σου πω κάτι».

«Μάλιστα».

«Αλλά, προτού σου πω αυτό που θέλω, κατ' αρχάς... είμαι με τον Νατ, είμαι τυχερή που είμαι μαζί του, θα παντρευτούμε –εντάξει, αυτό το ξέρεις ήδη– και θα αγοράσουμε μαζί ένα σπίτι».

«Ωραία». Ο τόνος της φωνής του ήταν ξερός.

Η Τζουντ άπλωσε το χέρι της και έπιασε σφιχτά το δικό του. Ήταν στεγνό και ζεστό. Τα δάχτυλά του τυλίχτηκαν γύρω από τα δικά της.

«Όχι, άκου, μιλάω σοβαρά. Έπρεπε να πω αυτά πρώτα, επειδή θέλω οπωσδήποτε να σου πω κάτι ακόμα». Πήρε άλλη μια βαθιά αναπνοή. «Σε αγαπούσα πάρα πολύ, Λίαμ, τότε, παλιά. Ήμουν ερωτοχτυπημένη μαζί σου. Ξετρελαμένη. Δεν σκεφτόμουν τίποτε άλλο εκτός από εσένα. Και για πολύ καιρό μετά σκεφτόμουν μόνο εσένα. Για χρόνια».

Σχεδόν της κόπηκε η ανάσα καθώς μιλούσε. Δεν του είχε πει ποτέ τίποτα τέτοιο όταν ήταν μαζί. Δεν το είχε πει ποτέ φωναχτά σε κανέναν. Σκέφτηκε τον Νατ κι ένιωσε ένα τσίμμημα ενοχής.

Ο Λιάμ κούνησε αργά το κεφάλι του. «Κι εσύ έφερες τα πάνω κάτω στη δική μου ζωή, να ξέρεις».

«Κι ύστερα αυτό χάθηκε. Με το τρακάρισμα». Τώρα η Τζουντ μιλούσε πολύ αργά και προσεκτικά. «Όποτε το θυμάμαι, μου φαίνεται σαν παραμύθι. Συνέβη κάτι ακραίο και η κατάληξη ήταν εγώ να πετύχω αυτά που ήθελα κι εσύ να χάσεις τα περισσότερα απ' όσα ήθελες». Τον κοίταξε αλλά δεν είδε καμία αντίδραση. Δεν μπόρεσε να καταλάβει πώς ένιωθε. «Υστερα από το τρακάρισμα με απέρριψες. Δεν ήθελες να με δεις. Αισθάνθηκα ότι με μισούσες γι' αυτά που περνούσαμε και μπήκα σε ένα τούνελ και προσπαθούσα να προσποιούμαι πως τίποτε απ' όλα αυτά δεν είχε συμβεί στ' αλήθεια. Ντρέπομαι που το έκανα».

«Ήταν πριν από δέκα χρόνια», είπε σιγανά ο Λιάμ.

«Έντεκα», είπε η Τζουντ. «Παραπάνω από έντεκα».

«Ήμαστε ακόμη παιδιά».

«Ξέρω. Και νά 'μαστε τώρα εδώ, ενήλικοι».

Κοίταξε τον καφέ της. Δεν τον είχε αγγίξει ακόμη. Ρούφηξε μια γουλιά. Ήταν κρύος. Χωρίς να τη ρωτήσει, ο Λιάμ πήρε και τις δύο κούπες, πήγε στο μπαρ και επέστρεψε με δύο φρέσκους καφέδες.

«Ορίστε», είπε. «Πες τον προτού κρυώσει κι αυτός».

Η Τζουντ ρούφηξε τον καφέ. Το κεφάλι της βούιζε ελαφρά.

«Δεν με ρώτησες γιατί ήρθα και σε βρήκα».

«Έλαθα σοκ. Ακόμη δεν το έχω χωνέψει εντελώς. Εντάξει, λοιπόν, γιατί ήρθες και με βρήκες;»

Ο Λιάμ έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο και ξαφνικά ήταν ακριβώς όπως τότε που ήταν έφηβος και ήταν ερωτευμένη μαζί του και τη χτύπησε κατάστηθα εκείνο το συναίσθημα.

«Θέλω να μου κάνεις μια χάρη», είπε ο Λιάμ.

«Μια χάρη;»

«Ναι».

«Τι είδους χάρη;»

Έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτάκι και το έσπρωξε προς το μέρος της πάνω στο τραπέζι. Η Τζουντ το πήρε. Ήταν μια διεύθυνση. Βίλα Σπρινγκς και ένας ταχυδρομικός κώδικας που δεν της έλεγε τίποτα, παρά μόνο ότι ήταν σίγουρα εκτός Λονδίνου.

«Τι είναι αυτό;»

«Θέλω να πας εκεί το Σάββατο».

Η Τζουντ είχε σκεφτεί ότι μπορεί να της ζητούσε χρήματα. Ή να τον βοηθήσει να βρει μια δουλειά. Κάτι που θα έφερνε και τους δύο σε δύσκολη θέση. Όμως αυτό δεν έβγαζε νόημα.

«Δεν καταλαβαίνω. Θέλεις να πάω σ' αυτό το εξοχικό; Γιατί; Πού βρίσκεται;»

«Δεν είναι κάτι δύσκολο. Το νοίκιασα για το Σαββατοκύριακο μέσω Ερ-μπι-εν-μπι. Θα έρθω να σε βρω εκεί το Σάββατο το βράδυ και θα σου πω ποια είναι η χάρη που θέλω να μου κάνεις. Δεν είναι τίποτα σπουδαίο».

«Εννοείς να πάω εκεί και να μείνω εκεί το βράδυ;»

«Ναι».

«Πού είναι αυτό το σπίτι;»

«Στο Νόρφολκ».

Η Τζουντ ένιωσε να χάνει την ισορροπία της· σαν να έγερνε το τραπέζι και να γλιστρούσε. Δεν ήξερε αν ήταν η αρχή της ημικρανίας ή το απόλυτο σάστισμά της.

«Δεν καταλαβαίνω τι μου ζητάς».

Ο Λίαμ χαμογέλασε αλλά το βλέμμα του ήταν επιφυλακτικό. «Είναι πολύ απλό».

«Γιατί εμένα;»

Ο Λίαμ δεν απάντησε αμέσως.

«Εσένα σκέφτηκα», είπε τελικά. «Ένωσα ότι ήσουν ο μοναδικός άνθρωπος από τον οποίο θα μπορούσα να το ζητήσω. Πιστεύω ότι είμαστε κάτι σημαντικό ο ένας για τον άλλο. Πάντα θα είμαστε». Έσκυψε προς το μέρος της. «Θέλω να είμαι ξεκάθαρος, Τζουντ. Ζητάω μια χάρη, μπορείς απλώς να μου πεις όχι και δεν πρόκειται ούτε να τσαντιστώ ούτε να σε μαλώσω. Θα πω τον καφέ μου, θα πούμε αντίο και δεν θα με ξαναδείς».

Η Τζουντ ρούφηξε μια γουλιά από τον καφέ της.

«Κρύωσε πάλι». Άφησε τον καφέ της στο πατάκι. Έβγαλε ένα περίεργο σιγανό γέλιο. «Ντρέπομαι που το λέω, αλλά... δεν μου ζητάς να κάνω κάτι κακό, έτσι;»

Ο Λίαμ κούνησε ζωηρά το κεφάλι του. «Ποτέ δεν θα σου ζητούσα να κάνεις κάτι κακό. Όμως, δεν πρέπει να το πεις σε κανέναν. Ούτε καν στον δικό σου, τον Νατ. Σε κανέναν απολύτως».

Η Τζουντ κοίταξε το πρόσωπό του και της ήρθε μια ανάμνηση τόσο ξαφνική και τόσο δυνατή, που ένωσε λιποθυμία: η κάψα του καλοκαιριού, το άγγιγμα του Λίαμ, το χάδι του και ύστερα το τέλος, το στρίγκλισμα των μετάλλων που συνθλίβονταν.

«Ξέρεις πως δεν μπορώ να πω όχι, ε;»

«Δεν το ξέρω καθόλου».

«Θα πάω σ' αυτό το μέρος το Σάββατο και θα φύγω την Κυριακή;»

«Ναι».

«Κι αυτό θα είναι όλο;»

«Ναι».

«Εντάξει».

3

ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ διαδρομή προς το σπίτι με το ποδήλατό της, η Τζουντ κρατούσε την ημικρανία σε απόσταση, φορτσάροντας στο πετάλι, σάμπως αν έχανε έστω και μία πετάλια ο πόνος θα ξεχυνόταν και θα την περιέλουζε σαν καυτό υγρό. Ήταν ένα πρωινό με ομίχλη και άπνοια. Τα υγρά πεσμένα φύλλα ήταν ένα γλιστερό στρώμα στην άσφαλτο. Ο ασπριδερός ουρανός παλλόταν και τρεμόφεγγε πάνω από το Ολυμπιακό Πάρκο. Ανθρώπινες σιλουέτες ορθώνονταν προς το μέρος της και χάνονταν αμέσως μετά. Άνοιξε την πόρτα του μικρού τους διαμερίσματος, πήγε κατευθείαν στην κουζίνα, έβγαλε το μπουφάν της και γέμισε ένα ποτήρι νερό.

Ο καφές στην καφετιέρα ήταν ακόμη ζεστός. Ο Νατ τής είχε αφήσει φρούτα και γιαούρτι – ή ίσως δεν τα είχε μαζέψει αφού είχε φάει ο ίδιος το πρωινό του. Έτσι κι αλλιώς, ήταν αδύνατον να φάει οτιδήποτε προς το παρόν κι ας ένιωθε το στομάχι της εντελώς άδειο. Ήθελε να πάει να ξαπλώσει, αλλά ήταν δύσκολο να κάνει την προσπάθεια και έγειρε το κεφάλι της στο τραπέζι, ακουμπώντας το μάγουλό της πάνω στο κρύο ξύλο. Από το παράθυρο είδε στην αυλή τη γάτα κάποιου γείτονα, δίπλα στην ψησταριά με το ένα σπασμένο πόδι. Αυτή και ο Νατ είχαν πει ότι θα έπαιρναν μια γάτα όταν μετακόμιζαν στο σπίτι που είχαν μπει στη διαδικασία

να αγοράσουν, πράγμα που θα γινόταν –χτύπα ξύλο– πριν από τα Χριστούγεννα, πριν από τον γάμο τους τον Ιανουάριο.

Σκέφτηκε τον Λίαμ, τα μαύρα μάτια του να την παρατηρούν, ενήλικη γυναίκα τώρα πια: μια γιατρός, που σύντομα θα παντρευόταν, θα αποκτούσε ένα ακίνητο και ίσως και μια γάτα.

Αισθανόταν χάλια – από τον δυνατό πονοκέφαλο και από τις παλιές αναμνήσεις που είχε απωθήσει βαθιά μέσα της τόσα χρόνια.

Βαδίζοντας σαν τυφλή, βρήκε τον δρόμο της ως την κρεβατοκάμαρα, έκλεισε τις κουρτίνες, έβγαλε τα ρούχα της και σκαρφάλωσε στο κρεβάτι, όπου έμεινε κουλουριασμένη στο ευλογημένο σκοτάδι, περιμένοντας να περάσει ο πόνος στο κεφάλι της.

Ο Νατ την έλεγε σουπεργούμαν του ύπνου. Ύστερα από τόσα χρόνια δουλειάς σε ημερήσιες και νυχτερινές βάρδιες, η Τζουντ ήταν ικανή να πλαγιάσει οπουδήποτε οποιαδήποτε ώρα, να κλείσει τα μάτια της και να αποκοιμηθεί μέσα σε δευτερόλεπτα. Όμως εκείνο το πρωί της πήρε αρκετή ώρα να κοιμηθεί. Ο παλμικός πόνος χτυπούσε τους βολβούς των ματιών της και μαύρες σιλουέτες περνούσαν πίσω από τα κλειστά της βλέφαρα.

Ο Λίαμ Μπερτς, τα μαύρα μάτια του και το χαμόγελό του. Η Τζουντ τον έβλεπε όπως ήταν στα δεκαοχτώ του και όπως ήταν τώρα. Φαινόταν μεγαλύτερος από τριάντα χρόνων, σαν να τον είχε κακομεταχειριστεί η ζωή. Ένα από τα δόντια του είχε ένα μικρό σπάσιμο στην άκρη. Είχε πολλές μικρές ρυτίδες στις γωνίες των ματιών του. Είχε γένια και τα δάχτυλά του ήταν κιτρινισμένα από τη νικοτίνη. Το τζάκετ του ήταν παλιωμένο... αλλά ο Λίαμ ανέκαθεν φορούσε παλιωμένα ρούχα,

ο Λίαμ μια ζωή έψαχνε στα μαγαζιά με τα μεταχειρισμένα, εκεί έβρισκε ρούχα που του άρεσαν. Ήταν ακόμη όμορφος.

Και τώρα, αυτό. Ήταν σχεδόν αστείο, ήταν σαν φάρσα. Μπορεί και να ήταν φάρσα. Ήταν σαν παιδικό παιχνίδι, με τις οδηγίες για μια κρυφή συνάντηση και τη μυστικότητα. Φιλάω σταυρό και ορκίζομαι στη ζωή μου. Η Τζουντ θα παραλάβανε κάπου το αυτοκίνητό του, θα οδηγούσε μόνη της ως το εξοχικό στο Νόρφολκ και όταν θα ερχόταν αυτός το βράδυ, θα της εξηγούσε προς τι όλα αυτά, και τέρμα.

Του είχε υποσχεθεί πως δεν θα έλεγε τίποτα σε κανέναν.

Που σήμαινε ότι δεν θα το έλεγε στον Νατ.

Που σήμαινε ότι έπρεπε να πει ένα ψέμα.

*

«Τι λες να κάνουμε το Σαββατοκύριακο;» ρώτησε ο Νατ.

«Δεν εφημερεύεις, έτσι δεν είναι;»

Έτρωγαν πικάντικες κόκκινες φακές με γάλα ινδικής καρύδας, φαγητό που η Τζουντ μαγείρευε συχνά ύστερα από μια νυχτερινή βάρδια. Της είχε περάσει ο πονοκέφαλος και πέθαινε της πείνας.

«Μας έχει καλέσει η Ντι το Σάββατο», είπε ο Νατ. «Ένα παρτάκι στο σπίτι και μετά βεγγαλικά στο πάρκο».

Η Τζουντ έβαλε το πιρούνι της στην πηχτή κρεμώδη μάζα στο πιάτο της και απέμεινε να το κοιτάζει. Είχε φτάσει η στιγμή που έτρεμε. Μπήκε στον πειρασμό να πει στον Νατ μια εκδοχή της αλήθειας. Ότι ένας φίλος της είχε ζητήσει μια χάρη. Τίποτα φοβερό. Αλλά όπως και αν το έστηνε στο μυαλό της, η συνομιλία δεν έβγαινε καθόλου καλά. Ο Νατ θα έκανε ερωτήσεις. Κι αν έφερνε αντίρρηση; Όχι, ήταν

πιο εύκολο να του πει ψέματα. Ένα ψέμα απλοποιούσε τα πράγματα.

«Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ», είπε και ένωσε ότι διέσχισε ένα αόρατο όριο. «Κανόνισα να πάω να δω τη γιαγιά μου». Η γιαγιά της Τζουντ, που ζούσε στο Γκλούστερ, ήταν καιρό τώρα άρρωστη και η Τζουντ όλο έλεγε πως θα πήγαινε να τη δει. Αυτό που είπε ήταν αληθοφανές και επιπλέον ήξερε πως ο Νατ δεν θα ήθελε να πάει μαζί της.

«Θέλεις να έρθω κι εγώ;»

«Όχι», είπε γρήγορα η Τζουντ. Πάρα πολύ γρήγορα. Είδε την έκφραση ανακούφισης που προσπάθησε να κρύψει ο Νατ. «Δηλαδή, καλοσύνη σου, αλλά είναι μια απλή επίσκεψη, είναι κρίμα να χάσεις το Σαββατοκύριακό σου ύστερα από μια ολόκληρη εβδομάδα σκληρής δουλειάς. Κατά πάσα πιθανότητα, η γιαγιά κι εγώ απλώς θα μοιραστούμε αναμνήσεις».

«Αν είσαι σίγουρη...»

«Είμαι σίγουρη».

«Θα προσπαθήσω να τα βγάλω πέρα χωρίς εσένα», είπε ανάλαφρα ο Νατ.

Η Τζουντ σήκωσε το κεφάλι και τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Κοίταξε τα γκριζα μάτια του, το καλοξυρισμένο πρόσωπό του, τα σκούρα ξανθά μαλλιά, κομμένα κοντά και καλοχτενισμένα, το σιδερωμένο λινό πουκάμισό του. Ήταν περιποιημένος, άνετος, αξιόπιστος. Ήξερε πως, αν ακουμπούσε το πρόσωπό της στο πλάι του λαιμού του, θα μύριζε σανταλόξυλο.

Τελικά ήταν πολύ εύκολο να του πει ψέματα.